

Favágástól a halottak feltámasztásáig

Hálaadás egykori presbiter testvérekért

Reménytel telizgalommal érkezünk a jól megpakolt IFA teherautóval 1984-ben első szolgálati helyünkre, Gerendásra. Feleségem a második babát várta. Erzsike nagy szeretettel fogadott, tudta, hogy a fárasztó útról érkezve jólesik a jó szó és az étel.

Ötvenöt éves volt, friss nyugdíjasként beiratkozott a teológia levelező tagozatára. Örült a fiatal lelkésznek, a közös szolgálatnak. Sokat beszélgettünk, imádkoztunk, és a szolgálatba is bevontam.

Ekkor érkezett a rossz hír: Erzsike rákos. A szegedi klinikán az orvos személyesen mondta nekem, hogy nincs sok remény. A szokásos csütörtök esti bibliaóráról korábban soha nem hiányzott. Most ő a klinikán, mi pedig a gyülekezeti teremben imádkoztunk érte a kis csapattal. Ezúttal Istentől kaptam szabadsággal, reménységgel kértem Erzsike gyógyulását – és megtörtént a csoda, visszakérült a gyülekezeti munkába. Még közel húsz évet kapott az Úrtól.

Ennél még nagyobb csoda volt lelki megújulása. Teljes ér-

tékű munkatársam lett, együtt látogattunk, vittünk betegeknek úrvacsorát, ő helyettesített a vasárnapi istentiszteleten is, ha mennem kellett más gyülekezetbe. A rendszerváltás előtt sikerült bejutnunk az iskolába, ebben is erősített, és ő is vállalt hittanórákat. Mire befejeződött a csorvász-gerendási szolgálatom, Erzsike szinte minden területen pótolni tudott.

Évek múlva meglátogattam. A virágzó meggyfák közül jött elő, ahogy szokott, mosolyogva. Naptól cserzett arcáról sugárzott a hit. Azt panasolta, hogy a kilenc meggyfa szépen virágzik ugyan, de nem terem.

Uram, hálát adok is Mezői Erzsébetért, akinek hite sok és jó gyümölcsöt termelt!

Csorvászán a nyolcvanas években mélyponton volt a gyülekezet. Évek óta nem volt keresztelő, konfirmáció, esküvő. Kevesen jártak templomba, ők is nagyjából hetven év körüliek. Már a parókia eladása is szóba került. De volt egy kis lelkes csapat és annak egy ki-

emelkedő személyisége: Csizmadia Antalné, Marika néni és mellette Tóni bácsi, hűséges férje. Ott éltem át annak valóságát, hogy Isten gyermekeinek – e körön belül a lelkészeknek és a presbitereknek – a munkaköri leírása a favágástól a halottak feltámasztásáig mindent magában foglal.

Marika néni ekkor már elmult hetven, de teli volt hittel, lelkesedéssel, ötletekkel. „Jánoskám, megoldjuk, Isten megsegít!” – mondogatta. Mindent együtt csináltunk: imádkozás, bibliaolvasás, tervezés, takarítás, árokásás. Mészeltük a gyülekezeti termet, festettük a kerítést, szerveztük a programokat, megbeszéltük a látogatásokat. Unokája lehettem volna, de elfogadott munkatársnak, testvérnek. Amikor közeledett a presbiterválasztás, kértem, hogy vállalja el ezt is. Csodálkozva kérdezte, hogy miért, az nem az ő dolga. Mire én: „Marika néni az igazi presbiter!” Az én kedvemért még a presbiterséget is elvállalta.

Micsoda ajándék egy ilyen gyülekezeti tag! Kezdő, tapasztalatlan lelkész mellé áll, biztatja, segíti, erősíti.

Uram, áldalak Csizmadia Antalné, Marika néniért!

Urunk után Józsi bácsi és Irénke, a felesége volt számomra fix pont kelenföldi és budai egyházmegyei szolgálatom idején. Amikor kissé szorongva léptem a templomba, tekintetem először őket kereste. Igazi testvérek, munkatársak, barátok voltak. Érezni

lehetett a felém sugárzó biztatást: itt vagyunk, segítünk, imádkozunk. Józsi bácsival megkaptuk az egyházmegye vezetésének felelősségét is. Mindenhová együtt mentünk. Végigbeszélgettük az utat, volt miről. Ritkán tapasztalható egységben láttuk az Úr ügyét, az egyházat, társadalmat, politikát. Biztonságot jelentett számomra, hogy minden prog-

ramon – megyei közgyűlés, helyi presbiteri értekezletek – jegyzetelt. Erre nem kellett külön felkérnem. Rázósabb kérdéseknél azonnal megtalálta az egyházi törvény odavonatkozó paragrafusát. Négy templom építését és más beruházások ügyét segítettük a Budai Egyházmegyében. A kettős iga nem billegett, együtt húztuk a kocsit. Budáról intézte a számára kedves tolnanémedi gyülekezet ügyét is.

A finisben sokszor voltunk együtt az ágyánál a családja körében. Fájdalmi ellenére is derű, kedvesség, jóindulat és hit sugárzott belőle.

Uram, köszönöm dr. Győri Józsefnek, az igazi presbitert neked!

■ SZEVERÉNYI JÁNOS